Ч. 16. Субота 4 лютого (22 січня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Ситуация на Угорщині. — Внутрішні події в Росиї. — Нова поражка российскої армиї.

На послїднім засїданю палати послів передано предложеня запомогові комісиї буджетовій а відтак слїдувала дискусия над цїлим рядом внесень в справі неутральности посольскої. Між иншими ухвалено видати судови пос. Фіяка за двократну обиду чести і за провину против публичної безпечности. Відтак порішено справу пос. Брайтера і ухвалено всї внесеня що до видана сего посла судови. Відмовлено видана пос. Дашиньского з причини публичного насильства а видано пос. Бомбу з тої самої причини. — Опісля приступлено до першого читаня закона о континґентї рекрутів. Президент відчитав імена бесїдників, записаних до голосу і на тім перервано наради. Слїдуюче засїдане назначено на понедїлок о 2 год. по полудни.

З Відня доносять, що угорский президент міністрів вручив Монарсї на оногдашній авдиєнциї димісию цїлого кабінету. На предложенє уступаючого президента міністрів покликав Цїсар на авдиєнцию ґр. Юлїя Андрашого, котрий має нинї, в пятницю, приїхати до Відня. О евентуальних дальших покликанях і о подорожи Цїсаря до Будапешту доси ще нїчого не постановлено. Віденьскі ґазети уважають послїдну бесїду Кошута виголошену на зборах виборців в Міскольч за кандидатску бесїду на міністра, але не приписують їй нїякої ваги.

Найважнїйшою подїєю для теперішних відносин в Росиї есть принятє депутациї робітників у царя. Цар і его правительство хотять очевидно помирити ся з робітниками і перетягнути їх на свою сторону. В депутациї взяло участь 34 робітників, представителїв тількож фабрик. Здає ся, а навіть можна на певно припускати, що тоту депутацию вибирали не робітники, але ті, що єї привели до царя, ґен.-ґубернатор Трепов і міністер скарбу Коковцев. Депутацию повезли в Царскім Селї царскі повози до александрівскої палати. О 3 год. по полудни вийшов цар в супроводї вел. князїв Юрія і Михайла Михайловича, міністра царского двору і команданта місця. Депутация робітників поклонила ся цареви, а він повитав єї тими словами: „Здорові були дїти!“ Депутация відповіла: „Желаємо здоровля Вашому Величеству!“ Тодї промовив цар до робітників сказав: „Я покликав вас сюди, щоби ви вислухали моїх слів з моїх власних уст і повторили їх своїм товаришам. Ви дали ся намовити до розрухів і до злочинної просьби до мене з наведенєм своїх потреб. Викликано бунт против мене і правительства, змушаючи вас до застановленя роботи в хвили, коли обовязком кождого правдивого Росиянина єсть працювати ревно, щоби побідити упертого ворога. Страйк і бунт мусять довести до розрухів а розрухи до ужитя оружия; наслїдки відбивають ся відтак на невинних. Вірте однак моїй печаливости і скажіть то вашим товаришам, що зроблю, все що можна для поліпшеня долї робітників. Вірю вашим льояльним чувствам і прощаю вам злочини та желаю здоровля; вертайте до роботи і сповняйте єї разом зі своїми товаришами. Най вам Бог помагає“. — Відтак завізвав цар депутацию, щоби повторила его слова товаришам і заявив, що дасть їм також на письмі приреченє сповненя їх бажань. По тім вийшли робітники з палати і пішли до церкви на богослуженє. З церкви поведено їх до давного лїцея в Царскім Селї, де для них заставлено обід. Підчас обіду один з робітників піднїс тоаст в честь царя а другі крикнули при тім „Гурра!“ О годинї пів до 5 відвезено робітників царскими повозами до Петербурга.

Париські часописи доносять, що ґен.-ґубернатор Трепов має докази, що дванайцять членів з інтелїґенциї приготовляло вибух ре-

3)

Найменші держави в Европі.

(Після Фр. Шридера, І. Гармсторфа, Р. Пестермана і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Дуже дивне вражінє робить гостина в такій маленькій державі як Сан Маріно. Порівнати его можна з тим вражінєм, якого дізнаємо, коли зайдемо на обійстє і до хати маленького але добре загосподарованого, інтелїґентного і поступового господаря, у котрого видимо всякі потрібні ему вигоди, порядок і чистоту, а при тім всім заживочність і вдоволенє, яким не міг би повеличати ся й не один богач, властитель великих посїлостий. Хто знає, чи народи не були би щасливійші і чи культура не стояла би висше, як би навіть великі народи були поділені на малі держави. Майже хоче ся вірити, що н. пр. републиканьский устрій державний тим кріпше держить ся і тим більше сповняє свою культурну і економічну задачу, чим більше яка република розділена на поменші удїльні держави — розуміє ся відповідно до своєї цїлости.

Що горожани сан-маріньскої републики чують ся щасливі і мають знамените правительство, о тім — як каже Вартеґ — легко переконати ся. Подорож через Сан Маріно займає лиш кілька годин часу, примірoм тілько, що прогулька в маєтности якого невеликого властителя більшої посїлости. В Ріміні наймаємо собі віз, а коли вже надивимо ся на старий замок Малятестів з вязницею Франчески ді Ріміні [1]), на лук в брамі Юлїя Цезара та на старий римский міст на рiцї Марекхія, лишає ся нам ще досить часу, щоби оглянути міста і села в Сан Маріно. То дуже хороша прогулька поїхати на кілька годин в прекрасні сторони міста Риміні і наїздити ся помежи помаранчевими і цитриновими гаями, помежи садами і виноградниками та надивити ся тут і там на замки або дворки якого шляхтича з часів Малятести або князів з Урбіно, котрих державаж сюди сягали. Всюди видко грубі круглі башти, кожде селяньске обійстє, то нїби якась крiпость, на всїх горбах, на кождім поли стоїть по кілька таких башт, понурих, грізних і без вікон. Бо то, бачите, були бурливі часи в сих сторонах почавши від Аляриха і Теодориха, борби фльорентийских і пізаньских републик, аж до часів, коли запанували папи. Мимоволї нагадують ся роди таких вельмож як Медічі, Есте і Сфорца, а перед очами стає нам цїла тота сторона укріплена нїби башта, таки як би в часах середновічної облоги. Але коли під'їхати близше, то показує ся, що многі з тих башт лиш звичайні стоги сїна. Селяни кладуть в осени височезні стоги соломи і сїна довкола високих, вбитих в землю жердий. Стоги такі бувають пять до вісїм метрів високі а щоби вітри в зимі їх не рознесли, то вкривають їх на перехрест звязаним з собою довгим вербовим галузєм, до котрих ще на кінцях привязують камінє, щоби їх тягнуло в долину. Коли в зимі треба підстїлки або паші, то беруть єї не зверха, але вирізують з боку великими ножами, кілько потреба. Так прибирають тоті стоги з часом вид грубих веж з рівними стїнами, а жердї, що сторчать понад ними, виглядають як на баштах жердї від хоругов.

Коли ми так їхали може годину по знаменитім гостинци, показав наш веттуріно [2]) на камінний стовп мильовий і сказав: „Тепер переїзджаємо через сан-маріньску границю“. Сан-маріньску скалу, котру звичайно має ся на думці, коли бесїда про сю малу републику, виділи ми може на яких вісїм кільометрів дальше на захід; она пiднимає ся сама одна понад горбоватий край мов би висунений далеко наперед послїдний конець великих апенїньских гір і своєю стрімкою висотою замикає овид. За границею мають часто хибне понятє о величинї сеї держави, котру основав сьв. Маріно і гадають, що то лиш тота одна гора творить цїлу републику; тимчасом тота гора, звана Монте Тітано, займає ледви пятьдесяту часть цїлого простору републики. Але она піднимає ся своїми стрімкими, місцями таки прямовисними скалами так маєстатично понад горбоватий край і в шіснайцятьлїтній історії ре-

[1]) Франческа ді Ріміні була донькою італїяньского вельможі Ґвіда да Поленга, властителя Равенни. Она віддала ся була около 1275 р. за Джанчотта Малятесту, властителя міста Ріміні. Малятеста підозрівав свою жінку, що она любить ся з его братом Паольом і казав єї замкнути у вязници в згаданім замку, а відтак около 1288 р. убив і єї і свого брата.

[2]) Веттуріно (слово італїяньске) = візник.

волюциї. Що она не удала ся, то лиш длятого, що еї приготовлювано на март, а вибух страйку прискорив еї. Трепов поставить той комітет перед военний суд.

Чутка, яка розійшла ся за границею, мов би цар готов був надати своїй державі широкі свободи і покликати репрезентантів народу до участи в управі державою, заперечують тепер з Петербурга. О якихсь свободах хоч би лиш зближених до конституциї нема й бесіди, а ціла чутка пішла з того, що мін. Вітте на раді міністрів предложив, щоби комітет міністрів розслідив справу подій з 22 січня. Комітет відкинув се внесене, уважаючи ся некомпетентним, а Вітте предложив опісля пропамятне письмо цареви і цар поручив міністрови фінансів, щоби той виготовив проєкт реформ суспільних.

Послїдні вісти з поля війни в Манджурії потверджують вже безсумнївно, що армія російска, взглядно еї праве крило під Сандепу потерпіло велику поражку. Після донесеня, яке одержав „Daily Telegraph“, головні позициї ґен. Куропаткіна суть так загрожені, що він буде мусїв уступити ся поза Мукден. Марш виконаний Японцями став ся причиною, що Росияни мусїли уступити ся з позициї на 9 миль довкола Гайкоту. Страти Росиян в битві від 25 до 29 січня обчисляють на кількапайцять тисячів. Японці стратили 7000 людий.

Новинки.

Львів, дня 3-го лютого 1905.

— **Санкционоване закона.** Є. В. Цїсар санкционував ухвалений галицким соймом закон о затягненю позички 6,150.000 К на покрите краевого додатку до коштів реґуляциї карпатских рік, а також ухвалу гал. сойму в справі побираня краевих додатків на 1905 р.

— **Іменованя.** П. Управитель міністерства судівництва іменував судовими ад'юнктами авскультантів: Максим. Грибовского для Борщева, Івана Янушa для Підгаець, Мариянa Маркевича для Бориньї, Михайла Рінецкого для Бучача, Стан. Шайну для Бродів, Антона Рака для Борщева, Володислава Авґустиновича для Бучача, Івана Зельонку для Заліщик, Юл. Бентковского для Мельниці і Конст. Милашевского для Рожнїтова. — П. Міністер внутрішних справ поручив управу староства в Долинї радникови Намістництва Антонови Райнерови, покликав старосту Антона Гродкого в Рогатинї до службы в Намістництві, перенїс старосту Стан. Коритовского з Надвірної до Коросна. старосту Володисл. Марка з Долини до Надвірної і поручив управу рогатиньского староства секретареви Намістництва Жигм. Ретінґерови, а управу староства в Стрижові старості Жигм. Желевскому.

— **Перенесеня.** П. Управитель міністерства судівництва перенїс судових ад'юнктів Гавр. Роттера з Бібрки до Устрик, Влад. Кузиньского з Бучача до Городка, д-ра Стан. Шимоновича з Миколаєва до Львова, Мирона Кимаковича з Заліщик до Березова, Фр. Кратохвилю з Рожнїтова до Косова. Иосифа Байорка з Березова до Надвірної, Кароля Ковальского з Мельниці до Радимна, Каз. Мікулу з Косова до Лопатина, д-ра Евгена Гвоздецкого з Підгайців до Бібрки, Кароля Скульского з Лопатина до Сокаля, Меч. Зібавера з Вижниці до Риманова, Романа Кроґулецкого з Турки до Медиции, Зд. Чайковского з Бродів до Заболотова і Мирослава Янкевича з Борщева до Турки, та надав ад'юнктови судовому львівского округа краевого висшоґв суду Конст. Грабскому посаду судового ад'юнкта в Николаєві.

— **Репертуар руского театру** у Львові. Субота, дня 4 лютого: „Пташник з Тироля“, оперета в 3 діях Целера. — Недїля. дня 5 лютого: „Підгіряни“, мельодрама зі сьпівами в 3 діях І. Гушалевича. — Второк, дня 7 лютого, перший раз: „Розбитий збанок“, комедия Кляйста в перерібці д-ра Франка.

— **Із статистики міста Львова.** Населене міста Львова виносило в третім кварталї м. р. 170.447 осіб. В часї того кварталу заключено 392 подружий, уродин було 1412, з того правеєних 965, неправеєних 477, неживих 62. Отже що трета дитина у Львові родить ся нешлюбна. Померло в третім кварталї осіб 889, з того природною смертию 866, скоропостижно 23. З недуг, що були причиною смерти, перше місце займають сухоти, на котрі умерло 226 осіб. Инші недуги забирали лише по кількадесять або кільканайцять жертв. Що-до віку: в першім місяци житя померло 229, до 5 років 340, від 5 до 15 лїт 38, від 15 до 30 лїт 109, від 30 до 50 лїт 173, від 50 до 70 лїт 149, над 70 лїт 78 осіб. В случаях скоропостижної смерти припадає 11 на самоубийства, инші були нещасні пригоди або нагла смерть.

— **Хитрий мантїй.** Дня 27 січня одержала почта в Кракові телеграму з порученєм виплатити якомусь Кляйнманови з Микуличина, мешкаючому в Льондоньскім готели в Кракові, суму 600 корон. З тою сумою удав ся сейчас під вказаною адресою листонос Ів. Піщек, котрий того самого дня в приєутности портиєра гостинниці виплатив гроші представленому собі Кляйнманови і одержав від него потверджене відбору на рецепиєї. По кількох днях зголосив ся в дирекциї почти знов якийсь Кляйнман з Микуличина з рекламациєю, длячого почта не виплатила єму 600 корон, котрі мали під его адресою надійти до Кракова. В наслїдок тої рекляманиї вийшло на яву, що перший Кляйнман, що одержав гроші і підписав рецепіс, був мантїєм, котрий довідавши ся якимсь способом о приєилці гроший під вказаною адресою, випередив правдивого Кляйнмана і прибувши в тій цїли до Кракова, перехопив гроші. Хитрого мантїя не удало ся до того часу викрити.

— **Мантїї.** В Березовици малій коло Тернополя жили два братя Матій і Павло В., що наймали ся збирати датки на всякі цїли, а головно на каплиці. Послїдним разом, коли они прийшли до Зборова, вбирати жертви на каплицю в Кобилї, бурмістр, обчисляючи жертви, замітив, що в книжочках поперероблювано в кількох місцях корони на сотики і велїв замкнути обох колектантів. При судовій розправі виявило ся, що они від давна в книжочці складок робили поправки на свою користь, бо їх денна платня за збиране виносила по 60 с. і не вистарчала на житє. Мантїїв засуджено на шість і три місяці арешту.

— **З „Труда“.** Маємо честь повідомити отсим наші Впов. Панї, що ми одержали вже сьвіжий транспорт наймоднїйших шовків, ґаз і батистів в гарнім виборі і умірковаиих цїнах. Маємо також гарний вибір в капузках, рукавичках, вахлярах і т. п. потребах вечеркових і балевих. При сїй нагоді просимо з замовленями суконь балевих поспішити, щоб ми були в можности все на час виконати. — Дирекция.

публики грала завсїгди так важну ролю, що мимоволї думаємо лиш о тій скалї, на котрої довгім а вузкім хребтї стоїть столиця краю.

Зараз по тім, коли ми переїхали через перше місточко републики, Серравалле, побачили ми її башти та вежі тих твердинь, які стоять на трох шпилях гори, що підпимають ся на яких 800 метрів понад уровень моря а віддалені один від другого може на пів кільометра. Тоті три твердинї то нїби ознака републики і фіґурують в гербі державнім яко три вежі стоячі на скалах побіч трох струсиних пер зовсїм так як в гербі князя Валії, лиш що замість слів „Ich dien“ стоїть там слово *Libertes* (свобода). Якось годї з тим погодити королївску корону, котра стоїть повисше гербу републики. — Коли я — каже Вартеґ — розпитував про се міністра справ заграничних, пояснив він менї, що управляюча рада приняла перед кількома десятками лїт корону в гербі на то, щоби тим дати видимий знак суверенности. Найновійша істория їх сусїдного краю повинна була лїпше поучити Сан-Марінців. Кількож то має нинї корони в своїх гербах, а преці вже давно не суть суверенами!

На дорозї, положеній до полудня, котрою доходить ся до спода гори, стрічали ми множество селян, що гнали кози, вівці і свині або везли на візках до Ріміні. Република сьв. Маріне заосмотрює очевидно місто Малятестів поживою, але при переходї через границю до італїяньскої держави не платить ся мита. Внаслїдок угоди обох правительств платить Італїя сан-маріньскій републицї кілька тисячів франків яко припадаючу для неї пайку з митових доходів італїяньского правительства.

На найкраснім передмістю Сан Маріна при сподї стрімкої скали, званім Борґо, був як раз торг. У вузоньких уличках і на маленьких площах глотили ся селяни републики в своїх сьвяточних одежах, а по всїх видко було достаток і добре житє. В порівнаню зі своїми італїяньскими сусїдами в королївстві можуть они таки дійстно уважати ся за щасливих, бо не знають нїчого о тягарах податкових та всїляких инших оплатах, не знають службы войскової і чиншу від ґрунтів. Для державної управи має правительство достаточні доходи з монополю тютюну і соли та з почти. До того приходять ще значні „побічні“ доходи з торговлї ордерами і титулами, з виміни гроший і наконець з продажи марок почтових за границю. Сан Марінцям дехто докоряє тим, що они пускають ся на такі інтереси, але поправдї они тому не виноваті, бо чи їх в тім вина, коли комусь із заграниці забагає ся мати сан-маріньский ордер або чванити ся титулом сан-маріньского князя або маркіза? Нїхто би не повірив, як богато єсть таких людий, що хотять повеличати ся титулом князя або маркіза сан-маріньскої републики або парадувати з красним ордером на синьо-білій ленточці на грудех. На то вистане дарувати якусь суму гроший, двайцять до пятьдесять тисячів франків, на добродійні заведеня в републицї, на дім сиріт або на шпиталь, а тодї сповнить ся найгорячійше бажане і можна вже повеличати ся титулом або повісити собі кусень жовтої бляшки на груди. В очах деяких людий таки то краспе називати ся н. пр. Жорж Мотозо, як таки просто по нашому Юрко Мотуз, а коли який звичайний собі „А. Зінґер“, зможе підписати ся „А. Зінґер, князь з Аквавіва“ і гадає, що він вже Господь знає що за великий чоловік, то чому би нї? Але нехай за то добре заплатить. Чим більший титул, чим висший ордер, тим більше треба заплатити. Тодї присилають єму мапу сан-маріньскої републики, на котрій означені докладно і подані всї імена місцевостий гір і рік і він може з них уложити собі відповідний титул, може н. пр. назвати ся „Петро Робінзон, Дука делле тре Торре“ (Петро Робінзон, князь трох веж). Лиш один клопіт з тим, що тих титулів не хотять признати в нїякій европейскій державі. Але що то шкодить, коли за то можна поїхати до Сан Маріно, убрати ся в княжий плащ і парадувати в нїм на просторі 62 кільометрів. Так само має ся річ і з ордерами, котрі в самім Сан Маріно не мають нїякого значіня і нїхто їх там з місцевих людий не носить.

Також і того не можна Сан Марінови брати за зле, що там часто зміняють гроші і вибивають що раз то нові. Старі гроші закуповують нумізматики і платять за них лїпше як за нові, а для кождого збирача старих монет то преці річ дуже пожадана мати таку рідкість, як старі сан-маріньскі монети. Подібно маєсь річ і з почтовими марками, але тому Сан-Манрінці таки анї трошки не виноваті; їм о тім анї не снило ся, що в Европі єсть якийсь шпорт марковий і що завелась торговля уживаними марками на великі розміри, а попри нїй завелось фальшоване марок. Аж ось приїхав перед кількома роками до Сан Маріно якийсь Німець і закупив цїлий запас марок ріжних сорт; він научив почтмайстра також як робити зі старих марок тимчасові, заким будуть нові готові, а наконець ще й підплатив друкаря, щоби той при друкованю марок робив умисно похибки н. пр. щоби друковав на відворот або робив похибки в напиcи. В той спосіб виробляв він штучно всїлякі відміни марок — рідкости, котрі опісля купував дуже дешево, а за границею продавав яко рідкість за великі гроші. Як би сан-маріньскі горожани були дійстно так лакомі на гроші, то були би певно в 1866 р. згодили ся на всї дуже користні условя звістного арендатора дому гри, Блянка, котрий хотів на горі Тітанус оснувати друге Монако.

— **Шайка зелїзничних злодіїв.** Поліция в Кракові арештувала Болеслава Поточка і Войт. Врону, котрі під проводом Йосифа Моравского допускали ся від довшого часу крадежи в товарових ваґонах на краківскім двірци. Ті злочинці вломлювали ся при помочи витрихів до ваґонів, з котрих забирали товари і продавали їх за безцїн ріжним торговцям. За Моравским, звістним і небезпечним злодієм, зарядила поліция енерґічне слїдство.

— **Померли:** О. Дмитро Ортиньский, парох в Гординии коло Самбора, дня 28 січня, в 80-ім році житя, а 50-ім сьвященьства; — Савина Гвоздецка, народна учителька в Лиции долїшній, дня 30 січня, в 27 році житя.

Телеґрами.

Відень 3 лютого. Ґраф Тіша був нинї о 10 год. на авдиенциї у Цїсаря і вручив на письмі димісию цїлого кабінету. По полудни вертає Тіша до Будапешту.

Відень 3 лютого. Вчера прибув тут ґраф Юл. Андраші і буде нинї на авдиенциї у Цїсаря.

Петербург 3 лютого. (Петерб. Аґ. тел.) Максима Горкого випущено на волю. (Стало ся то очевидно під напором маніфестаций в цїлій Европі в обороні Горкого).

Петербург 3 лютого. (Пет. Аґ. тел.) Член государствен. совіта Булиґін именований міністром справ внутрішних на місце уступившого кн. Сьвятополка-Мірского. (Булиґін був ґубернатором в Москві, а відтак помічником ґен.-ґубернатора Москви вел. кн. Серґія).

Батум 3 лютого. У фабриці Лїберідіса застановлено роботу. Транспорт товарів на зелїзници устав. В наслїдок невивоженя набору з кораблів побоюють ся поважних трудностий межи капітанами їх аґентами корабельними. Страти великі.

Варшава 3 лютого. Вчерашний день минув спокійно.

Льондон 3 лютого. Японьский амбасадор одержав телеґраму з Токіо з дня 2 лютого з донесенєм звіту маршалка Ойми о борбах з днів 25 до 29 січня, котрі закінчили ся тим, що Росиян відперто на правий беріг ріки Гун. Ояма доносить, що в борбі брало участь бодай яких 7 дивізий піхоти і одна дивізия кавалериї. Страти Японців виносять около 7000 людий. Кілька полків російских зовсім розбито, так, що полишило ся з них ледви 20 людий. Палїнники доносять о великих стратах Росиян; страти ті обчисляють на 10.000 людий.

Варшава 3 лютого. Після донесеня лїкарів число убитих виносить около 600, а число ранених доходить до кілька тисячів. Похорон відбуває ся в ночи під войсковою ескортою. На жадане видають тїла убитих під услівєм, що они будуть зараз похоронені.

Джібутті 3 лютого. Контрадмірал Добротовский вирушив в четвер з 4 кружляками і 3 торпедовцями в напрямі як до Мадаґаскару. За ним пливе 18 нїмецких кораблів транспортових з вуглем.

На цїлій дорозі з Ріміні аж до Борґо не видко із самої столиці краю і резиденциї нїчого, як лиш кілька веж і башт, бо она лежить на західнім спадї хребта гори. Аж коли ми на гостинци, що піднимає ся в гору, виїхали на вузку сторону скали, показали ся нам довгі ряди великих домів, побудованих амфітеатрально одні по над другими з високим окружним муром перед ними, крізь котрий входить ся старосьвітскою брамою, украшеною гербом републики. Там стояв на варті жандарм в хорошім уніформі, подібнім до італїяньского, один із тих трийцять і кілька, що творять збройну силу Сан Маріна. Правда, єсть ще дуже хороший корпус шляхотскої ґвардиї, але він виступає лиш два рази до року, за кождим разом лиш перед полуднем, а то тоді, коли треба робити параду для ново вибраних „капітанів“ або президентів. В тих торжественних днях виступає також міліция, себто краєва оборона зі знаменитою музикою. Впрочім обовязаний кождий горожанин Сан Маріна від свого трийцятого аж до шісдесятого року житя на случай потреби ставати в обороні вітчини, але минули й цїлі віки, а тої армії анї разу не поликувано. Того не зроблено навіть підчас послїдного нападу Французів, бо в тисячлїтних архівах републики знаходить ся між иньшими дуже важними історичними документами також і приказ Бонапартого, на котрім він підписаний яко „начальний ґенерал італїяньскої армії“, після котрого жителї републики мають бути увільнені від всяких тягарів і данин.

Було то в роцї 1797, коли Наполеон Бонапарте, тоді ще ґенерал, станув був зі своїм войском під мурами сеї гордої кріпости. Але він прийшов був не яко ворог, але яко приятель і післав до міста свого відпоручника, математика Монь, котрий мав в єго імени предложити президентам дружбу і розширенє краю, а крім того обіцяв їм дати в дарунку також гармати. Але капітани відповіли: „За дружбу дякуємо, за гармати заплатимо, а розширеня краю нам не потреба.“ Наполеон виставив їм тоді згадану грамоту, а крім того приказав ще доставляти управляючим капітанам поживи з французкої головної кватири доти, доки аж не скінчать ся жнива.

Довгими вузкими улицями, котрими вже не можна їхати возом, пустились ми пішки в гору до готелю Тітано, де звичайно заходять гості в Сан Маріно, а де з книги чужинців можна переконати ся, що з весни і в осени заїздить до републики що дня по кілька чужинців. Якась донна (пані) в середних лїтах, котрої ніс сьвітив ся як ліхтарня морска червоною полумінию, поставила зараз перед нас скринку з краєвидними картами почтовими, та принесла марки почтові і сан-маріньскі гроші, очевидно тоті предмети, за котрими гості більше допитують ся, як за маккаронами і печенею, котру нам аж тоді подали, коли ми кілька разів упімнули ся. Але бо така сан-маріньска карта почтова то неаби яка рідкість для альбома з краєвидними картками; насамперед тоті марки почтові з трома вежами і написею на них „Republica di S. Marino“, а відтак і самі образки на картках, виконані дуже красно. Збірка єсть так повна, що коли хто за надто любить вигоду, то не потребує ходити по місті, щоби побачити всї єго займавости.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·56	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иншї, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР“

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові.

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тілько обезпечені тревало в „Днїстрі“ від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купні землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра“.

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льокованї в банках і на рахунках біж.**	**280.681 К**
Фонди резервові	**21.318 К**		

Одиноку
МАСТЬ НА ВІДМОРОЖЕНЄ
висилає
Володислав Котульский
(1 К. 20 с.)
ОЗЕРЯНИ коло БУЧАЧА.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерії, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).